

ΕΦΗΜΕΡΙΣ — ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Πέμπτον έτος τούτο είναι,
κι' έδρα πάλιν αί 'Αθήναι.

'Ετος χίλια δκτακόσα κι' ογδοήκοντα έννέα,
και αυτός ο χρόνος θ'αχ'η περισσεύματα γενναία.

Ο Ρωμηός τήν εβδομάδα — μόνο μία φορά θ'ά βγαίνει,
Κι' όταν έχω έξυπνάδα — κι' όποτε μου κατεβαίνει.
Συνδρομητάς θ'ά δέχωμαι — διότι τους άνέχωμαι,
μοναχά 'στας 'Επαρχίας — και 'σ'το 'Εξωτερικόν,
έπειδή καιρούς πτωχείας — τρέχει τ'ό 'Ελληνικόν.
Συνδρομή για κάθε χρόνο — φράγκα δώδεκα και μόνο,

για τ'ά ξένα όμως μέρη — δεκαπέντε και 'σ'το χέρι.
'Αλλ' έδω συνδρομηταί — δέν θ'ά γίνωνται ποτέ,
κι' όσα φύλλα κι' άν κρατ'ης — δέν περν'ας συνδρομητής.
Κι' ούτε θέλω νταραβέρι — μέ κανένα κανονιέρη.
Γράμματα και συνδρομαί — αποστέλλονται σ' έμέ.
Μέσ'σ'των φόρων τήν άντάρα — κι' ο Ρωμηός μας μία δεκάρα.

Διακόσα τριανταεννιά
κι' ο Φασουλής εις τ'ά πανιά.

'Ενδεκα Φεβρουαρίου
και σχολή βουλευτηρίου.

Μπάλ ντ' άνφάν του Φασουλ'η
έν λαμπρότητι πολλή.

(Το μέγαρον του Φασουλ'η άστράπτει έν χλιδή,
όπου ο νοός του καθενός σκοτίζει νά τ'ό 'δη.
'Ανθη και ρόδα σπάνια, πολύτιμα μπουκέτα,
πέντ' έξη πολυέλαισι, ψηφιδωτά παρκέτα,
χρυσά παραπετάσματα, εικόνες σκανδαλώδεις,
ή βικισίς 'Ηρωδιάς κι' ο άσελγής 'Ηρώδης,
ή 'Αφροδίτη παίζουσα μαζί με τ'ό παιδί της,
ο 'Αρης 'σ'το δικτυωτόν μετά της 'Αφροδίτης,
ο Ζεύς ως ταύρος, ως βροχή, κι' ως κύκνος παραπέρα,
οί του Ροδόλφου έρωτες μετά της Βερασκέρα,
και άλλαι ήλεκτρίζουσαι τ'ό άσθενές σαρκίον,
άλλα και πλουσιώτατον ύπάρχει κυλικίον,
και καλικέλαδα πτηνά έντός κλωδών χρυσών
και παππαγάλος έξαφνα εκεί παραπεσών,
και πτερωτόν τήν είσοδον φυλάττει άγγελουδι,
κι' ο Φασουλ'ης παρίσταται με φράγκο του Σκουλούδη,
ή δέ κυρία Φασουλ'η μετά περιδεραιών
νομίζεις ότι συμπληροί τ'ό θέαμα τώραιον.
Τά δέ μικρά των τ'ά τρελλά με ώμορφιά και χάρι
άπό τ'ό ένα χέρι των βιστούν μικρά στηλιάρη,
και μεταξύ των όμιλου έν διαφόρους γλώσσας
με τόσους χαριεντισμούς και διαχύσεις τόσας.
Τ'ό π'άν μεγαλοπρέπεια και πλούτος και χλιδή,
και πρώτοι πρώτοι έρχονται 'σ'τόν οίκον έν σπουδή
ο Περικλής κι' ή Περικλή και τ'ά παιδιά των όλα
και ή μικρά των δεσποινίς, ή Κάκια ή μαριόλα.)

Η Π. — Καλέ μ'ά σέρ, κ'κ'έ μ'ά σέρ... πραγματικώς, φιλότιμη,
με τους μεγάλους σου χορούς μ'ά; μπκίνας μες 'σ'το μάτι.
Η Φ. — 'Α! μπ'α! δέν είναι τίποτε, κυρία, τούτ'ά φέ...
Η Π. — Ντίντ'όν, ντί ντόν... και τί π'κ'έ και πλούσιον μπουφ'έ!
Η Φ. — Μ'ά τί σαρκ'άντ ή Κάκια σου!...
Η Π. — 'Αλήθεια μου τ'ό λές;
Η Φ. — Σού όμιλώ σε ριεζ'μ'άν...
Η Π. — Μου τώπ'αν και πολλ'αίς...
'Αλλ' όμως και τ'ά β'τερ άνφ'άν τί ώμορφα πού είναι!..
τ'ό λέγουν δ'λ' αί δέσποιναι και δ'λ' αί δεσπούναι.
Η Φ. — Μ'ά κουδερ'άντ'α και α'τάς έπ'ηρα Γερμανίδας.
Η Π. — Προχθές εις τόν περίπατον με τήν νταντά τ'ά είδα.
Μ'ά τί μπ'ότ'ε και τί έσπρί... πού είναι νά τ'ά γ'όρ'ας.
(Η Φασουλ'η κι' ή Περικλή άρχ'ίζουν τ'ας συστάσεις,
και τ'ης κυρίας Περικλή ή έπταέτις κόρη
άσπ'αζεται τ'ης Φασουλ'η τ'όκταέτις άγόρι,
έν'ω δέ άγκ'αλιζ'όνται και τρέχουν 'σ'το παρκέτο
ο Φασουλ'ης ως τ'έ πονών λαλει 'σ'τόν Περικλέτα.)
Ο Φ. — Ζούρ φ'αυ'νέ ντ'έ γ'ότ'ο άγ'ράς
κ'άν νού ντ'έζ'ιδ'ν μαμ'ά, παπ'α...
Ζούρ ντ'έ μπ'ονν'έρ ε' ντ' έννοσ'άνς,
και τ'ά λοιπά και τ'ά λοιπά.
Ο Π. — Πραγματικώς, μόν σέρ άμί!..
Ο Φ. — 'Ο παιδικόι μου χρόνοι!..
Ο Π. — Τώρα μ'ας τ'ώνε, μόν άμί, τ'ά β'όσ'αν'α κι' οί π'άνοι!

Ο Φ.—Ζούρ φορτυνέ ντε νότερ άνφάνς...

Ο Π.—'Η κόρη μου ο' άρέσει ;

Ο Φ.—Παρέλ ντονέρ, βρέ Περικλή, δακτυλιδένια μέση !..
μινιόν έ πάλ κέμ έν σουάρ 'ντ' ότεν ά λά Μυσσέ...

Ο Π.—'Από προχθές, βρέ Φασουλή, τής έδαλα κορσέ.

(Εισέρχονται 'στην αίθουσαν ή Κᾶ, ή Ψί και άλλαι κυρίες πολυτάλαντοι και δέσποναι μεγάλοι με έλα των τὰ φίλτατα και άκανα μωρά και διαχύνεται παντού ό γέλωας κι' ή χαρά. Φιλοούνται, τρέχουν και πετούν με μπράτσα γυμνωμένα, με ρόδα εις τὰ στήθων των και με μαλλιά λυμένα, τὰ βλέπουν ο' οι γεννήτορες μετά χαράς μεγάλης κι' ή μία πλέκει στέφανα εις τὰ παιδιὰ τής άλλης. Έν τούτοις έμφανίζονται και δεσποινίδες τόσαι αϊγλήσσαι, χαρίεσσαι, φιλομεδεις, σκιρτώσαι, κι' εις ώμους χύνεται γυμνούς ή άφρονός των κόμη, κι' εισέρχεται με τὰς μικράς και ή Ροζού άκόμη.

'Αλλά έμβαίνει μετ' αυτής τής παιδικής άγέλης και τὸ γνωστὸν άνφάν γκατέ, ό Φίλιππας ό Δέλης, πρὸς δὲ ό γέρο Καλλιγᾶς, μικρὸς έν τοῖς μεγάλοις, ό Δεονάρδος, ό Ψιακῆς, ό στρατηγὸς ό Ράλλης, ό ένας κι' άλλος νεαρὸς τοῦ τόπου ευπατριδης, πρὸς δὲ και ό μικροῦτσικος ό Παρασκευαδης, ό κύριος Πατρίκιος, ή θάλλουσα νεότης, Σκουλούδης, Σγούτας, Μαυρουδῆς, και ό Τσιγγρὸς ό Χιώτης.

Κατόπιν ό Γενήσαρλης και τόσοι χορευται και ό Δεμαίτρ κι' ό Μονβολών και άλλοι πρεσβευται μετὰ σταυρῶν και σεληνῶν κι' ήλιων και αστέρων, μά και ό Κόζεκ έρχεται μετ' έλου τοῦ όμίλου, γιὰ δρὸ θανάτους ένταυτῷ βαρὺ τὸ πένθος φέρων, τὸν τοῦ Ροδόλφου θάνατον και τοῦ 'δικου του σκύλου. Και ό Ζερὺ ό Γραμματεὺς με Γάλλους μερικὸς και ό τῆς Ρίρτας πλοίαρχος με Ρώσους ναυτικούς, κι' ό Θεοτόκης μετ' αὐτῶν και άλλοι έν τοῖς πρώτοις, έν οἷς κι' οι πρὸν Υπουργοὶ Μανέτας και Βουλπιώτης, αρχίζει δὲ ό Φασουλῆς προσφώνησιν ευθύς, και συγκινεῖται δι' αὐτοὺς μεγάλως ό καθείς.)

Ο Φ.—Μανθάνω μετὰ λύπης μου πῶς Υπουργοὶ δὲν εἴθε και λέγουν δι κατ' αὐτὸς κι' οι δύο παραιτεῖσθε, διότι, έξοχώτατοι, με έλα σας τὰ φῶτα δὲν πέρνει ἀπὸ Γαλλικὰ τὸ ντόπιό σας κεφάλι, και ήδη, ότε θὰ γενοῦν σπουδαία γεγονότα, πρέπει και σεις 'στὰ Γαλλικὰ νὰ εἴθε παππαγάλοι, και γὰρ τῶν γάμων εἴθασε ή ένδεξος ήμέρα, όπου Μονάρχαι κραταιοὶ θὰ έλθουν έδῶ πέρα, και δὲν θὰ εἰμπορέσετε νὰ συνεννοηθῆτε όπόταν εις τ' 'Ανάκτορα με τούτους ευρεθῆτε, και οὕτω πῶς θὰ προσβληθῇ 'στοὺς έπισήμους ξένους ή εξυπνάδα ή πολλή κι' ή εύκλεια τοῦ γένους. Με θλίψιν ἀπερίγραπτον 'σὸν οἶκον μου σὰς βλέπω κι' εις τὴν εκμάθησιν αὐτῆς τῆς γλώσσης σὰς προτρέπω, έφ' ή σὰς δίδω δωρεὰν εξάγων εκ τοῦ κόρφου τὴν μέθοδον τὴν Γαλλικὴν τοῦ πάλαι 'Ολλενδόρφου.

(Εἶπεν αὐτὰ κι' ήκούσθησαν ἀλαλαγμοὶ και κρότοι

κι' έθώπευσε τὴν άχαμνὴν γαστέρα τοῦ Βουλπιώ, όπόταν φθάνει εξαφνα παχὺς φουστενέλης κι' ό ένας κι' άλλος τῶν Ρωμηῶν δακνοστεφῆς έλθει και μετ' αὐτῶν εισέρχεται ό μέγας Δαμαλᾶς, ποῦ εἶναι υποψήφιος κι' αὐτὸς Μητροπολίτης, και ό Παυλίδης τῶν αὐγῶν εξ αἰγλης άναυγῆς, κι' ό Δήμαρχος τοῦ 'Αστεος περὶ νεροῦ κρυμῆς, μά φθάνει και ό Στάϊκος γοργὸς μετ' 'Ασκήτων, λέγων πολλὰ περιέργα περὶ τῶν ὑπονόμων, και τέλος ό Πρωθυπουργὸς με τὰ ψηλὰ φωνάκια κι' έμπρὸς τοῦ υποκλίνονται τὰ Φασουλῆς έλα.

Ο Φ.—'Ως εὖ παρέστης, ένδεξε Πρωθυπουργέ τοῦ κράτους, μαζί με έλα τὰ παιδιὰ και τοὺς έκλαμπροτάτους. Κι' έγώ και ή κυρία μου κι' ό κόσμος σὰς συγχαίρει, διότι εἰσπύνατε ἀπὸ τοὺς βουλευτὰς, και τὰ παπούτσιά έλοι των έπήραν εις τὸ χέρι, και ξόμπαν τὸ 'Ελληνικὸν χορεὺς κατ' αὐτὰς. Διὸ τομᾶ κι' ό Φασουλῆς με σὰς ν' άναφωνήσῃ πῶς ή 'Ελλάς προῦρίσται νὰ ζήσῃ και θὰ ζήσῃ.

Ο ΤΡ.—Σὰς άναγγέλλω μ' εξαψιν και μ' ένθουσιασμένῃ πῶς τὸν πολὺν επέρασα προὑπολογισμὸν, και ήδη βλέπω άσμενος τριγύρω συνηγμένους τοὺς τρισολβίους χορευτὰς και τοὺς καρποὺς τοῦ συγχαίρω δὲ ἀπὸ ψυχῆς τὸ ένα κι' άλλο φύλον, διότι ρέπει 'σὸν χορὸν και θέσει τε και φύσει, κι' εκ τούτου καταφαίνεται κι' εις πάντας εἶναι πῶς ή 'Ελλάς προῦρίσται νὰ ζήσῃ και θὰ ζήσῃ.

(Ταῦτα εἰπὼν ό Πρόεδρος φωνάζει « και τὸν χορὸν κι' 'Ιδὸν οι βασιλόπαιδες πλακόνουν έσπευμένως, και μόνον ό Διάδοχος δὲν έρχεται τοῦ θρόνου, διότι έμποδίζεται ὡς άρραβωνιασμένος.

Και προσφώνησεις γίνονται τοῦ Φασουλῆ πολλὰ και παιανίς ή μουσικὴ τὸ θᾶλς τὸ Ζουμπιλέ, ό δὲ Μανέτας εξαφνα με τὸν Βουλπιώτη φένη, και εις τὴν μέθην τοῦ χοροῦ ἀφίνονται τὰ ζεῖν, χορεύουν δὲ τὴν Φασουλῆ κομφοὶ λιμοκοντόροι, χορεύει δὲ με τὸν Ζερὺ και ή μικρὰ τῆς κόρης ό δὲ υἱὸς τῆς φαίνεται μετὰ μιὰς μεγάλης και βίβαλι με δρὸ μωρὰ ό στρατηγὸς ό Ράλλης. 'Ορμᾶ κι' ό Δέλης 'σὸν χορὸν με πρώτῃν εὐαγγελίαν, χορεύει δὲ κι' ό Φασουλῆς τοῦ Κόζεκ τὴν κυρία, μετὰ πολλῆς λεπτότητος και τέχνης εξαίρετου, τῆς Ρίρτας δὲ ό πλοίαρχος μετὰ τῆς Περικλέτας, ἀλλὰ εις ένα στρόβιλον εξαίφνης τοῦ χοροῦ τῆς Περικλέτου λύνεται τὸ άσπρο μισοφόρι, ό Σγούτας δὲ βρυχώμενος έν μέσῳ τοῦ σοφοῦ τοιμπαῖ 'σὸ μπράτσο τὸ δεξι τοῦ Περικλῆ τὴν κόρη, πλὴν τὸ συμβᾶν ό Περικλῆς μακρόθεν διακρίνει και εις τὸν Σγούταν προσελθὼν τρεῖς καρδιώτες τοῦ 'Ενφ δὲ γίνονται αὐτὰ ό Φασουλῆς χαζέει και εις τοὺς κύκλους τῶν παιδῶν τοιαῦτα ρητορεύει.)

Ο Φ.—'Ω μεζ' άνφάν άγαπητὰ, ευδαίμονες βλαστοὶ, λυμὲρ ντὲ γκρέκ, και μέλλοντες πολῖται και άσται, ὦ άρρενα και θήλεα κι' οὐδέτερα προσέτι, όπου περνοῦν άμέριμνα τὰ παιδικὰ σας ἔτη, τὴν πρώτῃν άδολον χαρὰν μὴν κρύπτετε 'στὰ στή

και ἀπὸ τώρα μάθετε τὰ τῶν μεγάλων ήθη, τῆς ευγενείας τοὺς λεπτοὺς και άδρότατους τρόπους, κι' αρχίσετε νὰ κάμνετε τοὺς σοβαροὺς ανθρώπους. Μὴ με άθῶα παίγνια περνᾶτε τὸν καιρὸν σας, μόνον τῆς μόδας οι χοροὶ ἄς εἶναι όνειρόν σας, ή μέθη και ή έκστασις στροβίλου παραφόρου, τρεῖς υποκλίσεις ταπεινὰ κομφοὶ λιμοκοντόρου, οι έπαινοι κι' οι θαυμασμοὶ παντὸς άδρου κυρίου, ή χάρις ή επαγωγὸς βλακὸς Σκερεταρίου, τῶν νεύρων ή εξέγερσις εκ τοῦ πολλοῦ καμάτου, όλίγον χειροσφίξιμο σφριγῶντος διπλωμάτου, οι φθόγγοι τῆς Μαμζέλ Νιτεῦς ή άλλης όπερέτας, κανένα λύσιμο κρυφὸ κορσέ ή καλτσόδετας, όλίγος έρωας τῆς στιγμῆς, σπρωξίματα τρελλά, τσακίσματα, λυγίσματα, κιχλίσματα πολλά, μὰ τσαλέτα τρὲ ζολί, καθρέπτης νόκτα 'μέρα, συζήτησις και σχόλια περὶ τῆς Βερασκέρας, λατρεία και θυμίαμα πρὸς τὴν θεὰν τῆς Πάφου, εις σ'ζυγος φλεγματικὸς με κέρτατα έλάφου, κοκκὺ, μπαττὺ δὲ τρὲ κοντάν, σιρμὸς, κοκεταρία, δαπάναι, διαζύγιον και μιὰ ζωντοχγρεία.

Ποτὲ ἄς μὴ σὰς συγκινή έν αἰσθημα γενναίον, οὐδὲ πατρίδος εύκλεια, οὐδὲ στοργὴ γονέων, οὐδ' έρωας τις τὰς παρειὰς τῆς κόρης πορφυρόνων, οὐδ' άρετὴ και παιδευσὶς και ρόδα Μαραθῶνων. Μὴ πρὸς θεοῦ αἰσθάνεσθε ποτὲ σας συγκινήσεις, ἄς μὴ σὰς τέρπῃ, μεζ' άνφάν, οὐδ' ή άνθυσα φύσις, οὐδὲ άμνῶν σκιρτήματα, οὐδὲ άθῶος γέλωας, οὐδὲ σεμνῆς ποιήσεως και άρμονίας μέλος, οὐδὲ καμμία παιδιὰ, οὐδὲ πτηνῶν φωνή, οὐδ' ή, τι άλλο τὰς μικρὰς υπάρξεις συγκινεῖ, κι' ἄς εἶναι μόνον ό χορὸς και ή κοκεταρία άρσενικῶν και θηλυκῶν φροντὶς και φλυαρία, και άσχολεῖσθε εις αὐτὸν εξ άπαλῶν δνύκων, ἵνα μὴ λέγεσθε βλαστοὶ βαναύσων και προστύχων. Μᾶς φθάνει τόση άρετὴ και τιμότης πλέον, και ἄς αφήσωμεν αὐτὴν εις πάντα ψωραλέον. Γιὰ τέτοια κυρουφεζάλα μὴν έχετε σεκλέτι, αφήσετε διὰ παντὸς τὰς σκέψεις τὰς γελοίας, και εἴθε ζταν φθάσετε 'στὰ δώδεκά σας ἔτη μ' έξογκωμένας γύρω μου νὰ σὰς ἴδῃ καιλίας. Ναί, μεζ' άνφάν άγαπητὰ, δὲν θέλετε και σεις, πᾶς άρρην γόνος τρυφερὸς και πᾶσα κορασις, νὰ σκέπτεται περὶ χορῶν πολλὰ τε και μεγάλα, ένφ άκόμη τρέφεται με παραμάννας γάλα ; και ζταν μεγαλώσετε δὲν έχετε τὸν πόθον νὰ φέρετε και σεις 'στὸ φῶς κανένα πλάσμα νόθον ; Πρέπει νὰ έχῃ κι' ή 'Ελλάς 'στὸ μέλλον ὡς σωτήρας λιμοκοντόρους χορευτὰς καθῶ ; και ζωντοχγρεας, νὰ εἶναι άδερα ή καρδιά και άδεο τὸ κεφάλι, αν θέλῃ νὰ φανῇ κι' αὐτὴ δογρήγορα μεγάλη. 'Εμεῖς ποσὼς δὲν έχομεν άνάγκην στρατοπέδων, διότι δι' αὐτῶν ποτὲ τὸ ένθος δὲν ύφώθη, και μόνον αν φροντίζωμεν περὶ χορῶν τῶν παιδῶν πιστεύω νὰ εκπληρωθοῦν οι πρὸ αἰῶνων πόθοι. Δι' έλα ταῦτα, τέκνα μου πολυαγαπημένα, χορεύετε νυχθημερὸν έν όργασμῷ και λύσση, και τώρα έλα σας μαζί φωνάζετε μ' έμένα πῶς ή 'Ελλάς προῦρίσται νὰ ζήσῃ και θὰ ζήσῃ.

(Ταῦτα εἰπὼν ό Φασουλῆς εις τῶν παιδῶν τᾶσκέρι εκ μέσης τοὺς γεννήτορας τῶν χορευτῶν συγχαίρει, και παιανίς ή μουσικὴ τὸ Ζουμπιλέ και πάλιν κι' εκ νέου έλοι ρίπτονται εις τοῦ χοροῦ τὴν ζάλην, κι' άσθμαίνουν τὰ γεννήματα παντὸς έκλαμπροτάτου, άλλ' εξαφνα ένός μωροῦ τοῦ φεύγουν τὰ φίλά του, και έλον συνταράσσεται τὸ ευγενὲς στοιχείον, ένφ λαλεῖ ό Δήμαρχος περὶ οὐροδοχείων, ή δὲ κυρία τοῦ σπητιοῦ εις κρύφιν τι μέρος με τὸν γνωστὸν τῆς Μονβολῶν γελᾶ ιδιαιτέρως, τὴν βλέπει δὲ ή Περικλῆ κι' ἀπὸ τὴν ζήλεα σκάζει και μ' έξημμένον πρόσωπον κοντὰ τῆς πλησιάζει.)

Η Π.—Παραπολὺ εκόλλησες 'στὸν Μονβολῶν, κυρία, κι' ήσυχασε, παρακαλῶ, μὴ γίνῃ φασαρία.

Η Φ.—Εἶδες εκεί άπαίτησις ! ..

Η Π.—Θὰ γίνῃ νταβατοῦρι ...

δὲν εἶναι και ό Μονβολῶν γιὰ τὴ 'δική σου μούρη.

Η Φ.—'Εσπὲς ντὲ γκρί, Σαλόπ, Μπεκάς ...

Η Π.—Σιλᾶς μαϊτρέσσα βρώμα.

Η Φ.—Θὰ σὲ ύδρίσω Γαλλιστι και 'Αγγλιστι άκόμα.

Η Π.—'Εχεις και μούτρα και μιλάς ; ...

Η Φ.—Μὸν ντιέ, μὸν ντιέ, τί λέρα !

Η Π.—Βοὺ ζέτ, μαντάμ, τρὲ ριντικὺλ...

Η Φ.—Κακὴ ψυχρὴ σου 'μέρα.

Η Π.—Θὰ σοῦ άρπάξω τὰ μαλλιά...

Η Φ.—Βοὺ ζέτ ένπερτινάντ...

Η Π.—Βοὺ ζέτ κομμὺν, βοὺ ζέτ κοκκότ, έ κομ έν γκουδερ-

[νάντ.

Η Φ.—Ρέτε, άγκλι φέις, μόνκεϋ, οὐίτες και κατεργάρα.

Η Π.—'Ω χήνα, γκούουζ, στοιόμπιντ, ἄς, ποῦ θὰ εἴπῃ γαί-

[δάρα.

(Η μιὰ τῆς άλλης τὰ μαλλιά με λύσαν συναρπάζει, ό σκούρ, ό σκούρ, έλ σὸν φασέ, ό Μονβολῶν φωνάζει, και μες 'στὴ σάλα γίνεται τρικουβερτος καυγᾶς, κι' άνακατεῦνται πολλοὶ κι' ό γέρο Καλλιγᾶς, ένφ δὲ έλον σέεται τοῦ Φασουλῆ τὸ σπῆτι πέφτει μεγάλη κουτσουλᾶ 'στοῦ Μονβολῶν τὴ μύτη, και στρέφει πρὸς τὴν δρόφην με θαυμασμὸν μεγάλον και βλέπει ἀπὸ πάνω του γελῶντα παππαγάλον, και άπαρεῖ κι' εξίσταται και τὸν σταυρὸ του κᾶνει πῶς άραγε ό ψιττακὸς εὐρέθη 'στὸ τᾶβν. Πλὴν μετὰ κάμποσα λεπτὰ τὸ μάλλωμα τελειώνει και πάλιν επακρόδεται έμβαίνουν 'στὸ σαλόνι αἱ δύο άντερόστριαι με τὰ μαλλιά φριζε και τότε παίζ' ή μουσικὴ τὸ μᾶρς τοῦ Βουλανέ, ένφ δὲ έλας ό χορὸς και έλους διαφλέγει, ό νοικοκύρης Φασουλῆς 'σὸν Περικλέτον λέγει.)

Ο Φ.—Πῶς σοῦ εἴφην ή καυγᾶς ;

Ο Π.—Θαυμάσιος τράντι !

Ο Φ.—Και τῆς 'δικῆς σου φαίνεται πῶς τῆς πονεῖ τὸ δόντι.

Ο Π.—Δόξα νὰ έχῃ ό θεὸς ποῦ έγινε τοῦ κόσμου...

δὲν έρεῖς πόσον χαίρωμαι, σ' όρκίζομαι 'στὸ φῶς μου.

Ο Φ.—Και ή 'δική μου, μὸν κομφρέ, εις τὴ στιγμή άνάδει,

ένφ προτὸν σὲ κάθε τί εἰφάνετο κουτάδι.

Ο Π.—Και τί τιμὴ !.. 'σὸν Μονβολῶν τὰ μάτια των νὰ ρίξουν..

Ο Φ.—Πιστεύω ή γυναίκες μας πῶς θὰ μᾶς άναδείξουν.

Ο Π.—Πραγματικῶς, βρέ Φασουλῆ, ευτυχισμένοι χρόνοι !

(Ὁ Μεγαλόσταυρος Τσιγγρὸς τὸν Φασουλὴν σιμόνει, κομπάζων δὲ καὶ γαυριῶν ὁ Φασουλὴς τὸν πέρνει καὶ εἰς τὸ πλούσιον μπουφρὲ σιγὰ σιγὰ τὸν φέρνει.)

Ο Φ.—'Ελάστενε, σιὸρ Τσιγγρέ, νὰ δῆτε τὰ καλὰ μου ...
σιὸρ μὰ παρὼλ ἐξώδεψα τὰ μαλλοκέφαλά μου.
Γιὰ πῆγτε τοῦτο τὸ κρασί νὰ ᾄδῃτε τί ἀξίζει!..
ὡς χίλια φράγκα καθεμὶνὰ μποτίλια μου κοστίζει.

Ο ΤΣ.—Τὸ παρκάνετεν θαρρῶ...

Ο Φ.—

Σὰς λέγω τὴν ἀλήθεια.

Ο ΤΣ.—Σ' ἐμένα λές, διαδόντρου γυιέ, αὐτὰ τὰ κολοκύθια ;

Ο Φ.—'Εχω κρασιὰ, σιὸρ Τσιγγρέ, χιλίων δέκα χρόνων.

Ο ΤΣ.—'Εχω κι' ἐγὼ δεκαοκτὼ κι' ἐπέκεινα αἰώνων.

Ο Φ.—'Εχω κι' ἐγὼ εἰκοσιδρό...

Ο ΤΣ.—

'Εχω καὶ κἄτι ἄλλα,

ποῦ τᾶπιναν εἰς τὸν καιρὸ θαρρῶ τοῦ Μθουσάλα.

Ο Φ.—Ἄ βότρ σαντέ, σιὸρ Τσιγγρέ...

Ο ΤΣ.—

Εὐχαριστῶ, τσιφούτη....

Ο Φ.—'Αμμ' τί θαρρεῖτε ; .. μόνο σεῖς πῶς ἔχετεν τὰ πλούτη;

Καὶ τώρα, σὰς παρακαλῶ, ἄς πᾶμε παραέξω
κι' εἴθε τὸν Μεγαλόσταυρον ὀργήγορα νὰ βρέξω.

(Ὑπὸ οἱ δὲ φιλονεικοῦν περὶ τοῦ τί στοιχίζει
τὸ ἓνα κι' ἄλλο τῶν κρασίων, τὸ κοτιλλιὸν ἀρχίζει,
ἀλλὰ οἱ βασιλόπαιδες τὸ στρίβουν ἀπ' τὴ σάλα
κι' ἀκολουθεῖ ὁ Φασουλὴς ὡς κάτω εἰς τὴν σκάλα.
Τὸ κοτιλλιόν, τὸ κοτιλλιὸν ἀρχίζει ὁσονούπω

καὶ δένονται καθίσματα ἐν ταραχῇ καὶ γδούπῃ,
κι' ἀφρίζει κάθε πετεινὸς καὶ καθεμὶνὰ κλωσσά
κι' ὡς σύμβολα μοιράζονται καὶ κέρατα καμπύλα,
κι' ἐνῶ στιγμὰς οἱ χορευταὶ διέρχονται ὀδῶν
ἐξαίφνης διὰ τὸν Ζερὺ τῆς Γαλλικῆς Προεδρίας
τοῦ Φασουλῆ καὶ Περικλῆ τσακόνονται ἢ κόρται,
φωνάζει δὲ ὁ Δαμαλᾶς «ὦ τέμπορα ! ὦ μέρες!»
Καὶ ἄλλος νέος γίνεται καυγᾶς περὶ ἐρώτων
καὶ ὅλοι τρέχουν πρὸς αὐτὸν μετὰ κραυγῶν καὶ κρότων
κι' ὁ παππαγάλος τοῦ Ζερὺ τὴ μύτη κουτσουλάει
κι' αὐτὸς τὸν βλέπει ἐκθαμβὸς καὶ μόνος του γελᾷ.)

(Ὑπὸ δὲ τόση σύγχυσις καθ' ὅλα ἐπεκράτει
κι' ἔξω φρενῶν ὁ Δαμαλᾶς ἐφαίνετο πῶς ἦτον
ἄλλη σκηνὴ τρομακτικὴ τὸν οἶκον συνταράττει..
τὰ Φασουλᾶκια πλάνονται κι' ἐκεῖνα μεταξὺ τῶν.
Κι' ὁ Φασουλὴς κι' ὁ Περικλῆς χωρὶς καιρὸν νὰ γὰρ
ἓνα κλιστήρι ὁ καθεὶς γεμίζει μετὰ μελάνι,
καὶ μὲς 'στὴ σάλα τοῦ χοροῦ μετὰ τὸ κλιστήρι τρέχουν
κι' ἀρσενικοὺς καὶ θηλυκοὺς ἀδιακρίτως βρέχουν
καὶ τότε πᾶς συγχύζονται μικρῶν μεγάλων γλώσσων
γκρεμίζονται, τσακίζονται, πατεῖς με καὶ πατῶ σε,
μαλλὰ κουδύχνια γίνονται ἰθαγενεῖς καὶ ξένοι,
καὶ φεύγουν μετὰ τέσσερα καταμουτζουρωμένοι,
ὁ δὲ δεσπότης Φασουλὴς μετὰ ὀξέος τόνου
εἰς τοὺς προσκεκλημένους του φωνάζει « καὶ τοῦ
[χρόνου]

Καὶ ὀλίγαις ποικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους Ἀγγελίαις.

'Αφού πολλοὶ τὰ ἔβαλαν μ' ἐμὲ τὸν φουκαρᾶ
καὶ 'στὸν Ρωμῆδ συνδρομητὰς ἐγγράφουν ὅταν θέλουν,
γι' αὐτὸ κι' ἐγὼ ἐθύμωσα καὶ λέγω σοβαρὰ
πῶς ὅσοι μόνον πρὸς ἐμὲ τὴν συνδρομὴν δὲν στέλλουν
καὶ πληρωμὴς ἀπόδειξιν ὁ ἴδιος δὲν τοὺς κάνω,
γιὰ τοὺτους δὲν ἐνέχεται ἡ μούρη μου καθόλου,
κι' ἄς μὴ φορτόνωνται συχνὰ 'στὴ ράχη μου ἀπάνω,
νὰ μὴν τοὺς στείλω ἀναυλα κι' ἐγὼ κατὰ διαδόλου.

Σειρὰς Ρωμῆδ ζητεῖτε μιὰς πενταετίας ; ..
'στὸ βιβλιοπωλεῖον πωλοῦνται τῆς 'Εστίας,
τὴν ἱστορίαν δ' ὅλην αὐτῶν τῶν πέντε χρόνων
ἀντὶ δραχμῶν πενήντα θὰ σᾶς τὴν δώσουν μόνον.

Γεώργιος ὁ Λαναρᾶς, ἀγαπητὸς Βολιώτης,
καὶ φοιτητὴς ἐξαίρετος ἐκ τῶν εὐμαθεστάτων,
τῆς Ν.μικῆς ἐγένετο διδάκτωρ ἐν ταῖς πρώταις
ἐν μέσῳ ἀνευφημιῶν καὶ χειροκροτημάτων.

Ρωμῆδ Ἡμερολόγιον
μετὰ τὸ Μαρτυρολόγιον.

Εἰς τῆς 'Εστίας ὁρίζεται τὸ βιβλιοπωλεῖον,
καὶ τρέξετε νὰ πάρετε καὶ τοῦτο τὸ βιβλίον,
ὅπου θαρρῶ πῶς ὅλους σας πολὺ ἐνδιαφέρει....
λεπτὰ πενήντα ἡ τιμὴ, καθὼς καθενας ξέρει.

Κονιὰν τοῦ Τρίπου ἔξοχον πωλεῖται 'στοῦ Πετράκη,
'στοῦ Ναύερη καὶ 'στοῦ Πυρρή καὶ 'στοῦ Παππαγιαννῆ,
'στοῦ Ζησιμά, 'στοῦ Μπάλλα, 'στοῦ Φράγκου τοῦ μπαλῆ,
κι' ὅσο κι' ἂν πίνης δὲν κτυπᾷ ποτὲ εἰς τὸ κεφάλι.
Πρὸς δὲ Νεμέας, Μυκητῶν καὶ Σικυῶνος οἶνοι,
ποῦ ἀμβροσίαν ὁ καθεὶς νομίζει ὅτι πίνει.

Ο Ρωμῆδ γνωστὸν σὰς κάνω
'στὴν Νεάπολιν ἀπάνω,
ἀπὸ ἑνοδοχείον Εὐδῆ,

πῶς 'στὸ σπῆτι μου ἀνέβη,
κι' ἀπὸ τοῦδε συνορεύει
δρὸ 'στὸ λάδι, τρεῖς 'στὸ Εὐδῆ,

μετὰ Χημεῖον, μετὰ μὰνδρα, — μετὰ μεγάλ' οἰκοδομή,
καὶ μὰ χήρα δίχως ἀνδρα, — ποῦταν ἄλλοτε μαμμῆ.

Τίτλοι τοῦ Σταυριανοῦ — τοῦ ἱππέως τοῦ κλεινοῦ.